

(The National Interest, 3.1.2012)

Рон Пол би могао да победи на прелиминарним изборима у Ајови, или макар да се испостави јаким кандидатом [\[1\]](#), а много је оних којима се то не свиђа. Иако осуђује рат, Пол је у последње време мета бројних напада. Најсвежији је атак Ричарда Коена, који у својој колумни у *Вашингтон посту* [напада](#) Ендруа Саливана због величања Рона Пола.

Ударна ставка оптужнице је да је Пол изолациониста, утвара из лоших старих времена када се ГОП [\[2\]](#) 1930-их противио америчкој интервенцији у Европи и био легло анти-семитизма. Грозни билтени за које се везује његово име а у којима има расистичких чланака – Пол негира да је уопште видео те текстове – само су појачали подозрење у Пола као опасне силе у Републиканској партији, некаквог тројанског коња екстремне деснице. Коен тврди да Саливен не схвата:

“...Да је неко као Рон Пол био председник 1940-их, његова домовина би можда подлегла нацистичкој Немачкој, док би Америка, до краја изолационистичка, остала ван рата. Нема сумње да би у том случају наставни план и програм на Оксфорду морали да претрпе промене.“

Истина је да не само да би наставни план и програм били измењени, већ би млади Ендру можда носио ледерхозне и грицкао мрсне кобасице уместо рибе и чипса. Коен је у праву:

Пише: Џејкоб Хејлбрун
петак, 06 јануар 2012 02:40

Пол је изолациониста који било какво ратовање у иностранству сматра ужасним и жели повратак на стару концепцију Америке као републике.

Ипак, може ли се Пол свести на пуки реметилачки фактор у редовима Републиканске партије? Треба ли њега самог изоловати? И да ли се Америка налази пред новом ситуацијом налик на ону из времена Другог светског рата?

Супротно неоконзервативној догми, 2012. није 1939. година. Нема Хитлера који жели светску хегемонију. Америка на војску троши много више од својих конкурената. И све то на концу деценије војних интервенција које нису најбоље испале. То је контекст у коме је Пол привлачна опција у Ајови али и другде.

И мада би било лепо и красно фокусирати се на Полов луцкасти став о потпуној изолацији од света, не треба превидети неке убедљиве критике на рачун Републиканаца. Мора се рећи да је на много начина он разборитији него остали кандидати, бар у начелу. Другим речима, Републиканска партија је толико похрлила под скуте неоконзервативаца да се Пол доима утолико разборитије. Он не мисли да је Америка попила сву памет овог света по питању спољне политике, док се други кандидати такмиче у томе коју би земљу пре бомбама разбили у парампарчад, по ступању на председнички положај.

Можда је најнеобичнија ствар у вези с Половом кандидатуром да он привлачи и одређену подршку левице. Ево шта сам Саливен има о томе да [каже](#) :

“Нешто није како треба ако се кандидат не процењује на основу аргумената и предлога него на основу одрпаности и ружноће неких од његових екстремних присталица. А његови аргументи су озбиљни, чак од виталног значаја, посебно у овом тренутку: да је изградња америчке глобалне хегемоније превише скупа, застарела и контрапродуктивна и да дугорочно не доприноси интересима земље у иностранству; да држава благостања

не може опстати на садашњем нивоу са оваквим демографским аномалијама и масивним дугом; да се проблеми често најбоље решавају најближе узроку настанка; да је подела Американаца у идентитетске групе и подилажење свакој од њих штетно по слободно друштво индивидуалиста, и тако даље. Ово су свежије идеје на десници од офуцаног и много пута већ подгрејаног реганизма који нам други сервирају.

Због тога је, шта год било са његовом кандидатуром, Пол већ постигао нешто важно: проширио је расправе, изазвао комешање лево и десно, а на нашој затрованој јавној сцени се коначно појавио човек који изгледа каже оно што мисли без много калкулација или лукавства.“

И управо тиме крило Републиканске странке, које је доминантно у спољној политици а дубоко под утицајем неоконзервативизма, не жели да се позабави. Уместо тога се фокусира на нови рат са Ираном – као да би сваки покушај да се заустави Иран, сем бомбардовања, представљао нови Минхен [\[3\]](#). Сенатор Рик Санторум, на пример, глатко је изјавио да би бомбардовао Иран. Рон Пол, с друге стране, каже да је то лудост. Резултат свега је да кандидати на републиканским дебатама међусобно истински расправљају, бар када је реч о спољним пословима, или да будем прецизнији да се расправљају са Роном Полом. Пол је тај који цокће на све стране. Шта год тврдили о том човеку, прелиминарни избори у Ајови би били много монотонији без њега.

Још важније, унаточ својој мрзовољи, Пол представља зачетак дебате у ГОП-у коју страначки назадњаци неће успети да одложе на још много времена. Сурова је истина да ГОП федералној влади уваљује шизофрени приступ. С једне стране нам говоре да је повећање обима савезне владе веома лоша ствар; а с друге нам кажу да се значајан део владе, онај који најбрже расте – Пентагон, обавештајне агенције, унутрашња безбедност – никако не може дирати по питању смањења буџета. Одиста, треба им угађати и туткати им још више новца.

Полови се противе томе. Да, Полови, а не само Рон Пол. Све време ми се чинило јасним ко дан да је стварна сврха кампање Рона Пола у 2012. ударање темеља за кампању његовог сина, Ренда Пола, 2016. године.

Зашто Рон Пол ужива подршку и на левици

Пише: Џејкоб Хејлбрун
петак, 06 јануар 2012 02:40

